

Sienna Cole

Négyszáz nap szabadság

Lynton

Sokszor elmerengek rajta, hogyan történhetett meg velem az egész képtelenség. Hogyan kerültem annyira távol a valóságtól, hogy talán soha többé nem találom meg a visszautat? Hogyan válhatott az életem egyik pillanatról a másikra egy szürreális, folyton kavargó, ezerszínű álomképpé, mely egyszerre édes és keserű, egyszerre nehéz és szárnyalóan szabad?

Már nem is emlékszem a régi önmagamra. Arra a szürke, hétköznapi lányra, aki ugyanúgy élte mindennapjait, mint mindenki más. Aki ugyanúgy küzdött, célokat tűzött ki, elérte azokat, majd rádöbrent, hogy üresebb lett az élete, mint előtte. Az egész csak végtelen harc az idővel, önmagammal, folytonos válaszkeresés: ki vagyok én? Miért érkeztem erre a bolygóra, mi értelme az életemnek? Biztosan mindenki felteszi magának ezeket a kérdéseket, mikor eltöpreng létezése miattjein. Én sem voltam kivétel.

Huszonkilenc évesen azt gondoltam, sok mindent letettem már az asztalra. A tarsolyomban lapult két diploma, egy zsíros állás, egy csinos kis otthon és egy társ, akivel hat éve osztoztunk mindenben. Azt mondhattam volna, elégedett vagyok, mégsem éreztem így. Többet akartam, egyre csak többet. Hogy mégis mit, azt magam sem tudtam meghatározni, egyszerűen csak hajtott valami belső kényszer, és a kattogó fogaskerekerek újra meg újra ugyanazt a dallamot duruzsolták a fülembe: „Még nem állhatsz meg, kislány, előtted az élet!”

Nick, a barátom, már családot szeretett volna. Az ő képzeletében már két-három lurkó rohangált körülöttünk, családi házba költöztünk, és lecseréltük imádott Renault Mégane-omat egy

kombira. Anyu lassan hetente zaklatott a kérdéssel, hogy mikor szándékozom végre szülni. „Járókerettel akarsz majd elmenni a gyereked ballagására?” – nevetett a telefonba, észre sem véve, hogy ugyanazt a poént süti el már évek óta. Én minden egyes nappal távolabbinak éreztem a családot és Nicket, így az esküvő napja is folyton odébb csusszant. Tologattam magam előtt, mint egy utálatos feladatot a munkahelyen, aminek még nem akarok nekifogni.

Ma már tudom, hogy örülség volt évekig vergődnöm abban a kapcsolatban. Nem voltam boldog. Nem éreztem azt, hogy van miért belöknöm az ajtót este, hogy van mire várnom. Nem éreztem a pillangókat a gyomromban, mikor Nick megcsókolt, inkább csak a megszokást.

Már akkor megérintett a felismerés, hogy az egész eddigi életem elpocsékolt idő volt, mikor ott álltam a lyntoni ház erkélyén, és figyeltem őket. Vannak olyan pillanatok, amikor egy szívdobbanásnyi időre megszűnik tér és idő, amikor beleszédülsz, beleveszel, és egy kicsit behalsz a jelen tökéletességébe, és egyszerűen tudod, hogy ez a pillanat örökre beléd égett. Mintha szerelmes lennél, de a szerelmednek nem lenne tárgya; vagy épp ellenkezőleg, minden a tárgya: az egész világ, az egész univerzum. Nem tudtam, és a mai napig nem tudom megmagyarázni, miért, egyszerűen bennem lüktetett a bizonyosság, hogy minden megváltozott, mintha egy játékos kedvű isten kicserélte volna a filmet a lejátszóban.

Patrick és Jason. Mint a tűz és a víz, a fekete és a fehér, a föld és a levegő. Elmosolyodtam az erkélyen állva. Hogyhogy nem vettem észre mindezt az alatt az öt év alatt, melynek majdnem minden napját együtt töltöttük?

Figyeltem őket az erkélyről. Fűvet nyírtak. Patrick fehér vászonnadrágot és könnyű, hajszálcsíkos nyári inget viselt. Jasonön csak egy farmer feszült, napbarnított felsőtestén verejték csillogott. Bal kezében egy dobozos sört tartott. Sosem felejttem el. Akkor változott meg az életem.

– Mi járt akkor a fejedben? – kérdezte később Jason. Sokszor felemlgettük egymás közt ezt a napot.

– Nem is tudom – feleltem. – Egyszerűen csak azt éreztem, hogy legszívesebben rohannék felétek, és olyan erővel ütköznénk össze, mint három, egymás pályáját keresztező kisbolygó.

Aztán végül is ez történt: ősrobbanás.

De hogy kerültünk Lyntonba? Már önmagában ez is érdekes, és akkoriban még valószínűtlennek is tűnt. Az életünk egészen addig nem állt másból, mint örökös monotoníából; ugyanazok a momentumok ismétlődtek percről percre, napról napra, hétről hétre. Az iroda szürke, négyzetes világában éreztük magunkat otthon. Itt minden kiszámítható volt, minden csak számokból, eredményekből, fontokból állt. Egyfajta menedék volt. Ami kint várt minket, sokkal rémisztőbbben hatott ránk. Szembesülni a külvilággal, szembesülni azzal, hogy van magánéleted, ami egyre gyorsabban és biztosabban halad a teljes csőd felé; szembesülni azzal, hogy megint egy nappal öregebb lettél, mégsem változott semmi.

Aztán május másodikán elérkezett az a bizonyos bankszünnap, ami egy háromnapos hosszú hétvégét hozott magával. Mindhármunkban ugyanolyan félelmet keltett: mit fogunk csinálni három teljes napig az iroda nélkül? Hogyan leszünk képesek háromszor huszonnégy órán át szembenézni tökéletlen életünkkel? Mindannyian menekültünk valami elől.

– Mit csinálsz a hosszú hétvégén? – kérdezte Jason Patricktól. Patrick irodájának nyitott üvegajtájában állt. Pontosabban az ajtófélfának dőlve feszített, mint egy filmsztár. Én Patrick asztalánál rendeztettem az új projekt médiatervét, és lopva fel-felsandítottam a papírokból.

– Még nem tudom – vont vállat Patrick. – Monique Milánóba repül egy fotózásra.

– Tudod, min agyaltam, öregem? – folytatta Jason. – Van egy házam Lyntonban, a Bristol-öbölben. Három éve nem voltam ott, úgyhogy leruccanok szétnézni.

– Jó tervnek tűnik.

– Nincs kedved csatlakozni?

Patrick felvonta a szemöldökét.

– Csatlakozni?

– Gondoltam, kárpótolnálak a sérelemért, hogy a múltkor rommá vertelek squashban.

A fejesek a cégnél hetente egyszer egy squash-pályán engedték ki a fáradt gőzt. Patrick nem igazán rajongott érte, de kimaradni a klubból felért volna egy szociális érvágással, így hát kitartóan részt vett benne, és tűrte, hogy rendszeresen lesöprik a pályáról.

– Ez egy túlságosan is nagyvonalú ajánlat – háritott. Rákaptam a tekintetem, és láttam, hogy alaposan kimozdították a komfortzónájából.

– Semmi fakszni. Ott a tengerpart, a kertben lehet sütogetni, vennék egy-két rekesz sört... Dumálgatnánk egy kicsit.

Szintiszta rémület suhant át Patrick arcán, ahogy a meghívás okát és a hátsó szándékot kutatta. Istenem, sosem tudta elengedni magát! Annyira szórakoztatott az arckifejezése, hogy önkéntelenül felnevettem, mire a tekintete felém fordult, és hűvösen végigmért.

– Hát te mit csinálsz a hétvégén, kisasszony? – villantotta rám a vigyorát mintegy éles kontrasztként Jason.

– Unatkozom. A pasim csapatépítő tréningre megy, én pedig, szerintem, hibernálom magam.

– Tarts velünk Lyntonba! – ajánlotta egy önelégült, ám huncut kacaj kíséretében.

– Én? – meredtem rá.

– Még nem mondtam igent – emlékeztette Patrick, keresve a megfelelő ürügyet, amivel kimentheti magát a kínos meghívásból.

– Mi bajunk lehet?

– Hát...

– Visszaautasíthatatlan ajánlat: vidéki ház, tenger vitorlással, barbecue a kertben, és sör, amit én állok. Hol a hiba?

Ha kapok pár perc gondolkodási időt, szép kis listát tudtam volna összeállítani arról, miért hibádzik az egész terv az alapjaitól, de annyira mulattatott a helyzet, hogy eszem ágában sem volt kitáncolni belőle. Ehelyett még tovább feszítettem a húrt.

– Én elmegyek, ha Junior is – válaszoltam. Patrick dühösen nézett rám, szerintem soha nem utált még annyira, mint abban a pillanatban. Azzal, hogy beszálltam a játékba, lehetetlen helyzetbe hoztam, és egyre kellemetlenebb lett volna nemet mondania. Nevetnem kell, ha erre gondolok.

– Ez a beszéd! – nyugtázta Jason. – Akkor péntek reggel indulnánk...

– Úgy látom, tényleg komolyak a szándékaid... – ijedtem meg most már én is kissé.

– Nem brahiból tépem itt a számat.

– És mégis mit fogunk ott csinálni? – tette fel a kétségbeesett kérdést Patrick.

Jason előbb rá, majd rám pillantott, hanyag mozdulattal megvakargatta serkenő borostáját, majd úgy engedte ki a választ a szája közül, mintha könnyű füstkarika volna:

– Élvezük a szabadságot.

Néhány nappal később tényleg ott voltunk az ország egyik gyönyörű kis szegletében, egy évek óta lakatlan házban, melynek az erkélye egyenesen a tengerre néz, és ha egy kicsit hunyorítok, látom Wales partjainak szürkés, pára borította sziluettjét.

A korlátnak támaszkodtam, melyet csupa por, pókháló és madárürülék borított. Jason eltitkolta előlünk, hogy a ház egy kis takarításra szorul, mielőtt birtokba vesszük, azonban valamiért ezt egyikünk sem bánta. Jólesett rendet varázsolni a káoszból; még Patrick is élvezte valamelyest, pedig az arcán félreérthetetlen viszolygás tükröződött. Hiába, óriási a kontraszt a kensingtoni luxusvilla, és e között az elhanyagolt porfészek közt, amit azonban a környezet – a tenger felől áradó sós illat, a sirályok éneke, a fehér sziklák nem messze alattunk, és természetesen a teljesen össze nem illő hármasunk – mesebelivé varázsolt.

Egészen addig a napig azt hittem, hogy ismerem őket. Jason Preston üde színfoltja volt a sokszor egyhangú irodai életnek. Már-már vártuk, mikor bukkan fel szőkés feje az irodánk ajtajában, és mikor dob be egy újabb poént, ami feledteti velünk a munkánk komolyságát. Tagadhatatlanul jóképű fazon, aminek természetesen teljes mértékben tudatában volt. Ő volt a cég nőcsábásza, a pajkos macsó, akinek sokan bedőltek – én egyelőre nem, és erre borzasztó büszkén gondoltam, habár a dolgok képesek sokszor furcsa fordulatot venni, nem igaz? Pénzügyi igazgatóként dolgozott nálunk, de csak azért viselte el a nagyvállalati lét kötöttségeit, mert jól

érezte magát a sztárok és világmárkák között, akiket képviseltünk. Különböen teljesen szabad szellem, aki élvezzi, ha csak sodorja az élet.

Patrick egy egészen más világ. Az apja – akit szintén Patrick Byrne-nek hívtak, de mindenki csak Seniorként hivatkozott rá – állt a cégcsoport élén. Ő építette fel az első téglától az utolsóig, ő tette mára Anglia egyik legmenőbb reklámcégévé a Byrne Solutionst. Ezenkívül egy véresszájú seggfej volt, akit elkerült az ember, ha jót akart magának. Szerencsére a mi irodánkra kevesebb figyelmet fordított, amióta a fia vette át a vezetését, ami úgy hatott a légkörre, mint egy enyhülést hozó ciklon.

Mit is mondhatnék Patrickről? Őt nem lehet leírni, ismerni kell. Különc figura, furcsa vadhajtás, számtalan, már-már a nevetséges határát súroló szeszéllyel, de épp ezek az ínycségek tették érdekessé. Magas volt és vékony. A haja sötét, de ha napfény érte, játszott benne egy kis ír vörös. Mindig elegánsan és visszafogottan öltözött, szinte túlságosan is szabályos és tökéletes volt a megjelenése, és körülötte valami meghatározhatatlanul melankolikus, különös, egyszerre vonzó és taszító aura, amihez senkinek sem volt mersze közelebb merészkedni. Egy kicsit mindannyian szerelmesek voltunk belé, mint a tini lányok az elérhetetlen sztárokba, akiknek a poszterét kiragasztják az ágyuk fölé. Rám is nagy hatást gyakorolt, mikor megismertem, titkon fantáziáltam róla, de ahogy teltek az évek, ez a fellángolás normális vágányba terelődött, és nem foglalkoztatott tovább. Ó, majd elfelejtettem az egyik leglényegesebb információt: a feleségét Monique Cavallier-nek hívták, aki akkoriban az egyik legkeresettebb szupermodell volt a világon – így talán érthetőbb, miért rajongtam érte csak távolról, az esélytelenek nyugalmaival.

Mi történik, ha három embert, akik minden áldott hétköznap legalább kilenc-tíz órát együtt töltenek, hirtelen kiszakítasz megszokott környezetükből, és áthelyezed őket egy merőben szokatlan helyzetbe, ahol nincsenek megoldásra váró feladatok, problémák és biztonságos háttér? Elárulom: nem tudnak mit kezdeni magukkal és egymással. Idegennek érzik a többieket, kényszeresen a munkáról – az egyetlen közös témáról – beszélnének, amíg nem figyelmeztetik magukat arra, hogy épp az elől rohanva autóztak majd kétszáz mérföldet. És akkor jön a kínos csönd. Sanda tekintetek jobbra-balra. Sóhajtás. Kipattan egy sörösdoboz. Valaki feláll, és tesz-vesz valamit. Így vánszorgott szép lassan a nap.

Miután szárazra szipolyoztuk közös témáink igencsak sekély kútját, Jasonben felmerült az ötlet, hogy fedezzük fel a nemzeti parkot. Lynton az Exmoor Nemzeti Park északnyugati csücskében fekszik, és méltán szerepel Anglia legszebb tájai közt. Elképesztő színek simulnak egymásba tökéletes harmóniában. Olyan az egész, mint egy Chopin noktürn: lágy andante, finom pianissimo. Sehol sem olyan zöld a fű, sehol sem olyan fehérek a sziklák és kék a tenger, mint itt. És a kecskék, az a rengeteg fehér kecske, mint egy-egy apró sziget a zöld mindenség közepén.

A langyos szellő lassan felolvasztotta a hangulatot. Behatoltunk a legelésző kecskék közé, akik bambán bámulták furcsa triónkat, némelyik rosszállón felmekegett közeledtünkre. A domboldal tetejéről, ahol megálltunk, a távolban látszott a tenger fodros tükre.

Nem is tudnám meghatározni, mi szállt meg. Olyan távolinak tűnt az életem, mintha csak egy régi film volna, amire nosztalgikusan emlékszem. Új vágyak ébredtek bennem, szintiszta őrület hatalmasodott el rajtam. Jason már az első perctől kezdve flörtölt

velem. Persze az irodában is állandóan flörtölt, ugyanakkor abból nemcsak nekem, de az összes nőnemű lénynek kijutott, aki egy fokkal jobban néz ki a patás ördögnél. Ez a figyelem azonban most teljes egészében rám irányult, és hazudnék, ha azt mondanám, hogy nem volt kedvemre. Felvillanyozott az érdeklődése, és szórakoztatott Patrick látszólagos közönye, mintha az egészből semmit sem venne észre. Akartam, hogy történjen valami... valami, ami alapjaiban felforgatja állóvíznek tűnő napjaimat.

Hosszú kerülővel lesétáltunk a kikötőhöz. Csilingeltek az árbócok az enyhe szélben, egy-egy hajó fedélzetén vidám legénység: kihajózni készültek. Egy igazi klisébe illő fehér szakállas tengeri medve felénk intett: „Jay Preston, a jó életbe, fater! Azt hittem, má’ a bűdös életbe’ nem tolod ide a képed!” Mint kiderült, ő a kikötőmester, és ő tartja karban Jay vitorlását, a Pride-ot. Remek munkát végez: a hajó csillog-villog, mintha most bocsátották volna először vízre. A színe gyönyörű tojásbéna, oldalán büszkén feszít cikornyásan, arannyal írt neve.

– Szép hajó – helyeselt Patrick elismerően.

– Az. És olyan kezes, mint szűzlány a nászéjszakán – villogott Jay, és megígérte, hogy másnap kihajózunk, úgymint meg kell már jártni, mert „pókhálós, mint egy aggszűz micsodája”.

Említettem már, hogy imádom a hasonlatait?

A kikötőt elhagyva látszott igazán, hogy aszály van. Jó pár méterre visszahúzódott a tenger; hűlt helyén vörösésbarna iszap, kagylók és kövek hevertek mindenfelé. Holdbéli volt a környék. Legszívesebben órákig csak figyeltem volna, ahogy változik a táj. Ahogy újra megduzzad a víz, és visszatér, hogy magához ölelje a partot; ahogy a lenyugvó nap átszínezi a képet; ahogy a hullámok égszínkékből feketévé válnak, és a sziklák sejtelmes, szürkésfekete

szellemként vigyázzák a csendet éjjel, míg az egész újrakezdődik előlről.

Órákkal később a kertben ültünk, ahol immár a fű is rendezett volt; a grillrácson sülték a húсок és Pats hala. Mennyei illat áradt, ami mindannyiunkban valami távoli gyermekkori emléket idézett: az első szerelmek, az első elhibázott, ügyetlen, ám önálló döntések idejét. Jay isten tudja, hányadik sörénél és cigijénél tartott, én pedig a harmadik pohár száraz fehér boromat kortyolgattam. Pats határozottan tartózkodott az alkoholtól, és tünetőleg arrébb húzódott a mentes vizével. Ó, nem is említettem még: nem dohányzott, és megrögzött antialkoholistaként még a projektlezárásokat követő ünnepélyen a kötelező, koccintásra szánt pezsgőt is elutasította. Újabb tételek a tökéletessége mellett szóló listán.

Ahogy a hangulat egyre inkább oldódott, nyilvánvalóvá vált számomra, hogy Jason el akar csábítani. Játszadozott, kereste a határait, és kereste a választ a kérdésére, hogy kapható vagyok-e egy futó kalandra. Patrick pedig továbbra is szemet hunyt az események fölött, és úgy tett, mintha minden a legnagyobb rendben volna.

Teltek-múltak az órák, és egyre izgalmasabb témák kerültek terítékre, Jay zsebéből pedig egy zacskó marihuána bukkant elő.

– Úristen... – nevettem fel meglepetten.

– Ezt komolyan gondoltad? – vont a szemöldökét Pats, miközben Jay laza mozdulatokkal megtekert egy trombitát.

– Semmi bajod nem lesz tőle, maximum kevésbé leszel pöcsfej – cukkolta Jay.

– Így élsz?

– Még ígyebbül. Most igyekszem mérsékelni magam a prominens vendégek miatt.

Totál kész voltam Jay humorától, meg attól, ahogy Patricket zrikálta, mire ő ahelyett, hogy leereszkedett volna a stílusához, inkább egy elegáns mozdulattal arrébb rebbent, akár egy fekete holló, akít megzavarnak a faágon való békés szemlélődésben.

– Csak tudnám, mit keresek én itt... – forgatta a szemét Patrick.

– Most már elárulhatod, hogy miért fogadtad el végül is a meghívást – csatlakoztam, mire rám pillantott, és eltöprengett.

– Talán azért, mert a másik alternatíva az lett volna, hogy végigdolgozom a hétvégét, és... bevallom őszintén, az most, ezután a húzós szezon után, nem esett volna annyira jól.

– Még neked is jár egy kis kimenő, barátom. Abba még senki nem halt bele, hogy lelazult, és élvezte az életet! Na, jöhet az okosság...?

– nyújtotta felé Jay a meggyújtott dzsointot, mire Patrick elutasító mozdulatot tett. – Dena? – fordult most felém.

– Mi lesz a drogteszttel? – aggodalmaskodtam.

Előírás volt, hogy kiszámíthatatlan időpontokban – általában negyedévente – megjelent egy brigád, és mindenkitől vért vettek. Ezt az intézkedést a vaskalapos Senior vezette be, aki köztudottan harcolt a drogok ellen.

– Tényleg... – ébredt fel Patrick érdeklődése is. – Hogyan úszod meg a drogteszteket?

– Megvannak a módszereim, de nyilván nem fogom megosztani őket az igazgatóval – kacsintott Jay.

– Pedig szükségem lesz a tippre, ha elfogadom a cigit – vettem közbe, Jay azonban úgy tett, mintha cipzárt húzna a szájára.

– Gyerünk, Jason! Ki vele! – csatlakozott most már Pats is, mire ez a gaz alak végre engedett a nyomásnak.

– Van egy beépített emberem – magyarázta. – Az orvos asszisztense...

– Aha, az a vörös nő! – világosodott meg Pats. – Most már mindent értek...

– Puszira elintézi, hogy minden klappoljon...

– Szóval meghamisítja a leleteidet?

– Nézd, nem akartam ilyen patetikusan fogalmazni, de lényegében... hála a közbenjárásának, olyanok a leleteim, mint egy ma született szűzlánynak.

– Na, jó, add ide! – nevettem, majd mélyen leszívtam a jellegzetes ízű és illatú füstöt.

Nem most próbáltam először, az egyetemi éveim alatt egyszer-kétszer előfordult, hogy így derítettük jobb kedvre magunkat a társaimmal. De már olyan rég volt, tán igaz sem volt! Most szinte megdöbbenett az élmény, ahogy megérkezett az első kábulathullám, és kellemes, meleg bizsergés ömlött szét bennem.

– De ugye nem árulod el Seniornak? – rezegtettem a pilláimat Patrick felé, mire ő egy furcsa mosollyal megrázta a fejét.

– Nem.

Továbbadtam a dzsointot Jasonnek, aki akarva-akaratlanul a kezemhez ért, és nem sietett elhúzódni. Felvillanyozott a szeméből áradó buja fény: a ragadozó méricskélő pillantása, ahogy a gyanútlan őzikét figyeli. Nem volt értelme tovább tagadni a nyilvánvalót: baromira kívántam. Nem tudom, hogyan változhatott meg minden ilyen hirtelen. Egyszerűen csak talán túlságosan is belefásultam a mindennapokba ahhoz, hogy észrevegyem a szürkén és vastagon álló falakon a kis repedéseket, és a közöttük megbúvó apró dudvát: a lehetőségeket, melyek kalandra hívtak, és valódi életörömöt leheltek volna berozsdált szervezetembe.

– Neked tényleg semmi káros szenvedélyed nincs? – fordult el tőlem Jay figyelme, és most Patricket mustrálgatta, akinek ismét az a fura, semmilyen mosoly játszott az arcán.

– Ó, ha tudnád...

– Halljuk!

Patrick a sötét égbolt felé nézett, megnyalta a száját, és mi mindketten arra számítottunk, hogy most valami nagyon komoly vallomás tör fel belőle; valami, aminek súlya van.

– Ha már tényleg elegendem van mindenből, és ki akarok rúgni a hámból...

– Igen? – néztem rá csillogó szemmel.

– Akkor kétes alakok víkendházában töltöttem a hétvégémet.

Felnevettem. Addig röhögtem, míg már nem tudtam megállítani, és kettejük kérdő tekintete csak még tovább fokozta az ingert. Annyira viccesnek találtam a helyzetet, hogy még a könnyem is kicsordult.

– Na, Dena már kész van, mint a házi feladat – csatlakozott Jay.

– Azt látom, csak még szoknom kell a látványt.

– Olyan szörnyű volnék? – kérdeztem.

– Hát nem úgy nézel ki, mint aki most vezényelt le egy egymillió fontos projektet – célzott a legutóbbi munkámra.

– Pedig pontosan az vagyok... – próbáltam artikulálni. – A legjobb marketing mene... me... menedzser a világon, kedves Junior! A milliódolláros bébi.

– Azt hiszem, neked mára elég lesz. – És azzal megpróbálta tőlem elvenni a dekket.

– De Junior! – tiltakoztam hevesen hadonászva.

– Oké, rendben... – legyintett. – De... hagyjuk ezt a juniorozást, kérlek!

– De hát – néztem a helyzethez képest túlságosan is elkerekedett szemmel –, mindenki így hív...

– Akkor most elárulok egy titkot – hajolt közelebb, mintha valami szupertitkos információt készülné megosztani velem. – Utálom. Maradjunk a Patricknél, ha kérhetlek!

– Miért nem mondtad eddig?

Végre elmosolyodott.

– Mert nem akartam, hogy egy ilyen bizalmas, bennfentes információ birtokába juss. Most azonban, hogy láttalak részegen betépni, azt hiszem, már mindegy...

– És még fiatal az este – kontrázott rá röhögve Jay.

– Épp ezért – állt fel Patrick – hozok még bentről egy kis vizet.

Amikor feltápáskodott a rozoga kerti székről, csak egy pillanatra suhintott meg a rosszkedve és a gondterheltsége, aminek akkor még nem értettem az okát, de a figyelmem máris továbblendült róla, mert Jason kikövetelte magának.

Néhány percig egyikünk se szólalt meg. Én elmélyülten koncentráltam valamire a cipőm orrán, csak hogy ne kelljen Jay szemébe néznem, és azonnal megadnom magam megkérdőjelezhetetlen fölényének. Ő pedig a kényelmetlen széken terpeszkedve dohányzott. Most maradtunk először kettesben, és észre sem vettük, hogy Patrick olyan sokáig távol marad. Érzéseim kiélesedtek, szinte hallottam a parázs sercegését, ahogy minden slukkra egyre mohóbban emésztette a dohányt. A szívem a torkomban dobogott.

– Jól áll neked a fű – mondta aztán váratlanul. Ösztönösen rákaptam a tekintetem: úristen, nem kellett volna! Szinte a székhez szegezett a belőle áradó szexualitás.

– Csak mert azt hiszed, kontrollálatlan vagyok tőle?

– Milyen, amikor kontrollálatlan vagy?

– Akármilyen is, nem fogod megtudni.

– Elszomorít ez a határozottság – mosolygott huncutul.

– Majd túlteszed magad rajta valahogy.

Megkínált egy cigivel. Ahogy meggyújtotta nekem, megint hozzám ért, ezúttal sokkal pimaszabbul és egyértelműbben, mint az előbb. Mutatóujjával óvatosan végigsimított a kézfejemen, és közben mélyen a szemembe nézve várta a reakciót.

– Most azt hiszed, elájulok tőled? – gúnyoltam. – Ennél sokkal többre lenne ahhoz szükség.

– Ennél sokkal többet tudok, de nem lőhetek ágyúval verébre.

– Szóval verébre tartasz... Nagyon alábecsülsz.

– Csak tesztelgetem, hogy melyik fegyvernemmel lehet legyőzni.

Úgy látom, verbálisan nehéz dolgom lenne...

– Esélytelen.

– És mit szólnál ahhoz, hogy...?

Sosem tudtam meg, mit akart mondani vagy tenni, mert akkor megjelent Patrick, és leereszkedett mellém, mint valami földöntúli szellem. Az arca halovány volt; talán még a megszokottnál is fehérebb. Meghatározhatatlan üresség ült rajta – a vak is láthatta, hogy valami megváltozott benne, valami kizökkentette látszólagos nyugalmaiból.

– Mi az? – kérdeztem. – Jól vagy?

Rám nézett. Úgy tűnt, mintha világoskék írisze egy árnyalatnyival sötétebbe mélyült volna.

– Maradt még a fűből? – fordult Jason felé.

Nemcsak én döbbsentem meg teljesen, de Jason is leeresztette a sörét. Patrick szavai mindkettőnkre úgy hatottak, mintha a pápa jelentette volna be, hogy ettől a perctől kezdve Allahot imádja.

– Ejha! Ez aztán a váratlan fordulat, főleg tőled – vonta fel a szemöldökét Jay. – Történt valami, amiről tudnunk kéne?

– Semmi említésre méltó – válaszolta rezzentelenül Pats. – Csak meggondoltam magam.

Érdekes élmény volt a mindig pöpec főnökömet dzsointtal a szájában látni. Sejtettem én, hogy ez csak egy álom lehet, amiből majd valamikor nagyon kiábrándító lesz az ébredés.

Az alkohol és a fű együtt kiszámíthatatlanná teszi az embert. Az alkoholtól megjött a bátorságom, leomlottak a gátlásaim, a fű kiélesítette az érzékeimet, ellazított, és elhitette velem, hogy az égvilágon semminek nincs következménye. Betéptünk. Eléggé. Nagyon. A felére sem emlékszem annak, ami elhangzott köztünk, csak arra, hogy fantasztikusan éreztem magam, és egy ponton túl már semmi sem számított.

Hajnali három körül éreztük úgy, hogy ideje összeszedni magunkat, és lefeküdni. Komikus volt, ahogy megpróbáltunk emberhez méltó állapotokat teremteni a poharakkal, tányérokkal, ételmaradékokkal és csikkekkal tarkított csatamezőn, mintha néhány évet visszarepültünk volna az időben, megboldogult kollégiumi éveinkbe.

Jason addigra gyakorlatilag felfedezett magának a kezével. Nem mulasztott el egyetlen pillanatot sem, hogy hozzámérjen, és a tudomásomra hozza, hogy az övé vagyok. Patrick pedig még mindig

játszotta a vakot, üveges tekintettel nézett keresztül a nyilvánvaló jeleken.

Mikor megpróbáltam a konyhába egyensúlyozni a tányérokkal, Jason utánam jött, mintha segíteni akarna, majd a konyhapult előtt elkapta a derekamat, és magához húzott.

– Engedj el! – hártottam.

– Sokáig kell fárasztani ezt a halacskát... – dűnnyögte.

– Arrogáns faszkalap vagy.

Belecsókolt a nyakamba.

– Te pedig észbontóan szexi.

Megfordultam a szorításában, és az arcunk egészen közel került egymáshoz. Ajka elindult az enyém felé, de elhúzódtam, ami láthatóan még jobban felingerelte.

– Arra próbálsz rávenni, hogy elkövessem életem legnagyobb baklövését.

– Arra próbállak rávenni, hogy engedd el magad. Engedd el egy kicsit a kontrollt!

– És akkor mi lesz?

Belemarkolt a fenekembe. A lábam erősen remegett.

– Azt gyanítom, hogy nagyon jó lesz – válaszolta.

– Ha tudnád, mennyire utállak...

– Ha tudnád, hogy ez mennyire felizgat...

Patrick lépett be, épp időben ahhoz, hogy lássa a lényezet. Zavartan a helyére tette a poharakat, én pedig kihasználtam az alkalmat, és leválasztottam magamról Jasont.

– Hát akkor, jó éjt! – közöltem jobb híján, és mint akit puskából lőttek ki, a szobám felé vettem az irányt.

A házban két hálószoba volt az emeleten, ezeket kaptuk meg Patrickkel, míg Jason vállalta, hogy a földszinti nappaliban lévő kihúzható kanapén alszik.

Sokáig csak ültem az ágyam szélén, és figyeltem a saját szívem ütemes kalimpálását. Visszafojtottam a lélegzetemet, majd lassan kifújtam a levegőt. Maradék tudatommal megpróbáltam észérveket felsorakoztatni, miért kéne kulcsra zárnom a szobám ajtaját, és sürgősen lefeküdnöm. De a szívem és a testem egészen mást diktált. Újra meg újra felidéztem Jason minden érintését, a leheletének melegségét, a száját, amit úgy kívántam most, mint semmi mást. Nem, nem, nem! – ordítottam belül. – Ez a férfi csak ki fog használni, és utána soha többé nem kellesz majd neki! Mi lesz így a lassan megnyíló, barátságba hajló kapcsolatunkkal, és mi lesz a kollegiális viszonyunkkal? Tönkreteszed mindkettőt, feláldozod néhány percnyi kósza gyönyörért! Nem is beszélve Nickről, akit most készülsz becsapni... – sulykoltam magamban, és mégis... A vágy győzött. Kisvártatva hallottam, ahogy Patrick bezárkózik a szobájába, majd lelki szemeim előtt láttam, ahogy Jay egyedül marad a nappaliban, és akkor elvesztettem minden maradék józanságom. Hagytam magamnak még pár percet, majd elindultam felé.

Csak gyér fény világította meg a bútorok halovány körvonalát. Tapogatózva indultam el arra, amerre a kanapét sejtettem, majd hirtelen megéreztem magamon Jason tekintetét. Egyenesen nekem szegeződött, szinte átdöfte a hátam. Megfordultam, és belenéztem a szemébe: sötét volt, tele ezernyi megválaszolatlan kérdéssel. De vajon szükséges-e megválaszolni őket? Abban a pillanatban úgy éreztem, nem. Nem akarok gondolkodni, nem akarok mérlegelni; egyszerűen csak sodródni akarok, átadni magam valami nálam hatalmasabb erőnek. És ő ezt pontosan tudta. Nagyon jó érzéke volt a tökéletes pillanat megragadásához. Csak közelebb lépett, és a nevemet suttogta. Magamhoz vontam, szélesre tártam neki a kaput, és beengedtem a legbelső szobába. Az összes belső ajtónállóm úgy

esett össze az érzésétől, mintha rongybabák lettek volna; nem maradt bennem semmi ellenállás.

Ajka hamar megtalálta az utat az enyémhez, és a legősibb szenvedéllyel vette birtokba, miközben teljes erejéből magához szorított. Egyik kezemmel beletúrtam a hajába, a másikkal átöleltem, és ujjaimmal végigzongoráztam kemény, izmos hátán. Éreztem, ahogy felhorgad a vágya, ami egyre keményebben, egyre követelőzőbben préselődött hozzám, és ez bennem is a végsőkéig szította a tüzet. Annyira kívántam, hogy már szinte fáj; szenvedve esdekeltem hatalmas karjai között, félőrülten, megsemmisülve.

A kinyitott kanapéhoz tolt, én pedig elveszítve az egyensúlyomat rázuhantam, de már ott is termett mellettem, egy pillanatra sem engedett el. Rám nehezedett, csókolt, mint egy eszelős, és a gombokat kereste a rövidnadrágomon. Amikor utat talált a szűk ruhadarabon át, be kellett harapnom az ajkam, nehogy túl hangosan nyögjek fel. Hihetetlenül intenzív volt az érintése, ahogy ujjai végigsimítottak.

A melltartót egyetlen jól célzott mozdulattal kapcsolta ki, mint aki egész életében ezt gyakorolta. Megkerestem a cipzárt a nadrágján, majd kicsit ügyetlenül lerángattam róla. Hozzáértem; olyan nagy volt, és úgy feszült, mintha menten szét akarna robbanni a kezemben. Ekkor megragadta mindkét csuklómat, és a fejem fölé szorította a kezem.

– Még ne... – suttogta rekedten, és tudtam, ő is ugyanannyira a küszöbön egyensúlyozik, mint én. Elég egy mozdulat, egy csók, egy eltévedt érintés, és vége, megsemmisülünk, elveszünk. Lehúzta a sortomat, így végre mindketten meztelenek voltunk. Bőre a bőrömhöz simult; forrónak éreztem, mintha lázas lenne. Végigcsókolta a mellemet, a hasamat, az ölemet, a combom belső felét, aztán utat talált hozzám ajkaival, melyek puhán és forrón

borítottak be. Ahogy megéreztem a nyelvét, tudtam, hogy nem fogom tudni sokáig visszatartani; felugrottam a körhintára, ami elindult velem sebesen száguldva, és egyre csak gyorsult. Fogalmam sincs, mennyi ideig tartott, mert teljesen megszűnt az időérzésem, de egyszer csak magával ragadott a kék csodálatos örvénye, és olyan mélyre húzott magába, hogy szinte összeroppantam hatalmas erejétől. Felsikoltottam. Jason gyorsan befogta a szám, majd fölém kerekedett, és végre belém hatolt.

Ekkor oldalra fordítottam a fejem, résnyire nyitottam a szemem, és megláttam. Az ajtóban állt, földre gyökerezett lábbal, mozdulatlanul, és egyenesen az arcomba nézett. Láttam rajta, hogy a látvány nagyon felkavarta, mégsem tudja magát rávenni, hogy elstétáljon onnan. Csak bámult a szemembe, és talán egy kicsit el is mosolyodott. Fogalmam sincs, mire gondoltam, mi játszódott le a fejemben, de olyan természetes mozdulattal nyújtottam ki felé a kezem, mintha egy dossziét adnék át az irodában. És akkor Jason is észrevette, követte a mozdulatomat, és rácsodálkozott az ajtóban álló Patrickre.

Egy pillanatra megtorpant, ahogy megértette a szándékomat, aztán felnevetett, és a fejével intett Patricknek. Micsoda? – gondoltam magamban. – Ez nem lehet igaz! Tényleg azt akarjuk, hogy ő is részese legyen ennek? Nem kellett válaszolnom a saját kérdéseimre. Nem is tudtam volna, mert annyira megdöbbsentem azon, ami ezután következett. Néhány pillanatnyi habozás után elindult felém, és leült mellém a kanapéra. Beleszédültem, ahogy a jeges kék tekintetét az enyémbé fúrta, és óvatosan végigsimított a hajamon. Olyan finom volt az érintése, mintha egy selyemkendővel cirógatott volna; az ujjai olyan vékonyak és törékenyek, olyan nagyon vigyázóak... Kezem közé fogtam az arcát, és lehúztam

magamhoz. Olyan szomjjal ittam az ajkait, mint a legédesebb pezsgőt, amit valaha ízleltem, és ő készségesen csókolt vissza.

Levetkőztettem, és áhítattal adóztam fel-felsejlő teste minden hegyének és völgyének, rózsaszín, pelyhes szőr borította bőrének, mely a gyér fényben szinte áttetszőnek mutatkozott. Megmarkoltam legföltettebb testrészét, és ő hangtalanul tűrte; csak a keménység árulkodott a vágyáról. Jason mellém feküdt, és határozottan maga felé fordította a fenekemet, hogy oldalról hatolhasson belém, én pedig végre kényelmesen hozzáfértem Patrickhez. Vadul csókoltam az ajkát, ő pedig lágyan simogatni kezdett. Túl intenzív volt az élmény, hogy féken tarthassam a gyönyört. Felhágtam ismét a csúcsra, és éreztem, hallottam, hogy Jason is velem jött, ordítva, mint egy megvadult bika. Hatalmas teste az enyémhez préselődött; sikamlós volt az izzadtságtól. Ernyedten pihentem a szorításában, és hagytam, hogy mindketten óvatos felfedezőútra induljanak rajtam a kezükkel.

Fogalmam sincs, mennyi ideig pihentünk így, csak az rémlik, hogy két álom-ébrenlét állapot között kioldalogtam a fürdőszobába megmosakodni, és mikor visszaértem, még mindig ott feküdt mindkettő szótlanul és várakozásteljesen. Patrickhez bújtam, és gyengéden kényeztetni kezdtem töretlenül érdeklődő férfiasságát.

– Fordulj meg – utasított Jason. – Térdelj fel!

Határozott, szinte parancsoló volt a hangja, és ez tetszett. Patrickre néztem, aki elmosolyodott, és bólintott, hogy ő is ezt akarja. Mikor belém hatolt hátulról, a szívem vadul lüktetni kezdett, a gyomrom összerándult az extázistól, és végigömlött rajtam a beteljesülés semmi mással össze nem hasonlítható érzése.

Egészen máshogy mozgott, mint Jason. Míg Jason minden mozdulata vad, zabolátlan, szinte durva volt, Patrick sokkal lassabban, ám sokkal mélyebben hatolt belém. Teljesen kitöltött,

már-már túl nagynak éreztem, de a kéjes fájdalom, amit okozott, csak még inkább megőrijtett. Közben Jason az arcomhoz hajolt, és mélyen a szemembe nézett. Meg akartam csókolni, de erősen tartotta a fejem, a csuklója köré tekerve hosszú tincseimet. Úgy nézett, mintha tudni akarná, milyen érzések kavarnak bennem, mintha át akarná élni az én élvezetemet. Meg sem kíséreltem formába önteni az érzést. Meghatározhatatlan volt, elképzelhetetlen, szinte lehetetlen, mint ahogy az is, hogy most ott voltunk, és együtt voltunk mindhárman.

Álltam a tekintetét, de a látásom időről időre elhomályosult, ahogy rám tört a gyönyör. Nem is a saját gyönyöröm – mert nem hiszem, hogy képes lettem volna rá még egyszer – hanem Patrické, ahogy egyre közelebb és közelebb jutott. Amikor elévezett, nem is ő sikoltott fel, hanem én – ő csak remegve kifújta a levegőt –, de olyan volt, mintha az ő torkából tört volna fel az én kiáltásom. És nemcsak én olvadtam bele Patrickbe, hanem Jason is, ahogy minden idegsejtjével rám hangolódva követett minket.

Alighanem ez volt életem legmeghatározóbb, legmaradandóbb, leggyönyörűbb élménye... Megértettem, hogy nem magányos lény vagyok, aki az univerzum rengetegében egyedül bolyong, hanem egy és ugyanazon energia kivetülése, amiből Jason, Patrick, az ágy, a szoba és az egész világmindenség áll.

Mikor másnap kinyitottam a szemem, csak az üres ágyat láttam. Felemeltem a fejem, majd visszarogytam, ahogy megrohantak az emlékek, és a hozzájuk társuló kusza érzések. Józan voltam, és zavarodott. Megtörtént, ez egészen biztos. Azt tudtam, hogy bármi lesz is, soha nem fogom megbánni ezt az éjszakát, azonban fogalmam sem lehetett, ők miként vélekednek róla. Főleg Patrick,

aki hétfőn ismét a főnököm lesz, és nekem ismét meg kell felelnem az elvárásainak. Aggodalom töltött el, miközben felöltöztem, és elnagyolt mozdulatokkal megfésülködtem.

Mikor kiléptem az ajtón, meghallottam a konyhából kiszűrődő neszezést. Patrick az asztalnál ült, egyik kezében egy csésze forró tea, a másikban a tabletje. Megborotválkozott, és sötét haja is úgy állt, mintha most lépett volna ki a fodrászathoz. Mikor meglátott, rám sandított, majd gyorsan elkapta a tekintetét. Jason egy tükörtojás összeütésével bajlódott a tűzhelynél olyan lezserséggel, mintha ő lenne a világ ura. Melegítőnadrágja félig lecsúszva, felsőteste fedetlenül, feje kócosan, épp Patrick szöges ellentétéként, mintha egész lényével azt sugározná: „Az élet pazar! Jót kefélttem, és most elfogyasztom megérdemelt reggelimet.”

– Jó reggelt! – motyogtam. Erre rám nézett, széles mosolyra húzta húsos száját, és... elpirult. Igen, Jason Preston elpirult!

– Reggelt! – válaszolta.

A sötét királyfi nem mondott semmit. Elvettem egy magvas bagettet, és leültem én is az asztalhoz.

– Kérsz tojást? – kérdezte Jason.

– Kösz, nem.

Kínos csend. Az az igazi, harapható kínos csend. Patrick fel sem nézett a kijelzőből, úgy tett, mintha valami iszonyatosan fontos olvasnivalója akadt volna. Jason pedig a tűzhelynél állva a serpenyőből ette ki az idő közben elkészült tükörtojást, hozzá pedig nagyokat harapott a bagettből, összevissza morzsázva mindent. Ami engem illet, próbáltam olyan elmélyülten falatozni, ahogy csak tőlem telt. De ezt a csendet egyszerűen meg kellett törni, és nagyon hálás voltam az én hatalmas medvének, hogy megtette.

– Kell erről beszélnünk? – kérdezte teli szájjal. Ránéztem. Patrick is ránézett. – Mármint... – Sóhajtott. – Megbánta valaki? Pats?

Patrick leeresztette a tabletjét. Egy pillanatig mintha elmerengett volna, de aztán határozottan megrázta a fejét.

– Nem.

Nem is kő, hanem egy egész Mount Everest gördült le a szívemről.

– Dena? – Most mindketten rám bámultak, és őszinte aggodalmat véltem felfedezni a tekintetükben.

– Én... – dadogtam. – Nem. Nem bántam meg.

– Ami engem illet – válaszolta Jason –, szerintem kibaszott jó volt.

És ezzel végre átszakadt a gát. Hozzáléptem, és átöleltem a derekát.

– Szerintem is... kibaszott jó voltál, Jay. – Szájon csókoltam, és ő lelkesen viszonzta. Majd eltoltam magamtól, és Patrickhez fordultam.

– És Patrick... te is, te is csodálatos voltál... – Az ajkamat nyújtottam neki, és ő is – bár kissé visszafogottabban, mint a másik – megcsókolt. Akkor mertem először elhinni, hogy tényleg megtörtént.

– Nem gondoltam volna, hogy valaha ezt mondom: nem akarok családot. – A Pride fedélzetén ültünk, figyeltük a semmibe vesző horizontot az egyik oldalon, és Wales zöldellő partját a másikon. Már egészen ránk esteledett, de még mindig a tenger egyre fodrozódó hullámait róttuk. A szél felerősödött, ami kedvezett a duzzadó vitorláknak, de nem annyira a komfortérzetünknek. Pulóverbe bugyolálva ültem a kormány mellett, és titokban megbűvölve figyeltem, ahogy Jason szakértő mozdulatokkal

irányítja. – Pedig ez az élet rendje, nem? – kérdeztem. – Család, házasság, gyerek... és mégis, egyre távolabbnak érzem magamtól ezt a képet. Egyáltalán, azt, hogy holnap hazamenjek Nickhez...

– Hány éve vagytok együtt? – kérdezte Jay, miközben nagyot szívott a cigijéből.

– Hat.

– Az nem kevés idő.

– Egy örökkévalóság – hagytam helyben. – Persze, tudom, hogy szeret, sőt... elvisel, ami nem kis teljesítmény...

Patrick felkuncogott.

– Olyan nehéz elviselni téged?

– Egy idő után mindenkit, nem gondolod? – kérdeztem vissza. – Bár szerintem neked nem kéne hozzá olyan sok idő, hogy kiábrándulj belőlem.

– Miért gondolod?

Felsóhajtottam.

– Én egy rettenetesen és elkésérítően átlagos lány vagyok. Legszívesebben melegítőben flangálok, kócos hajjal és smink nélkül, szeretem a gyorskaját, a boros kólát, és ha ideges vagyok, rágyújtok.

– Ez nem szerepelt az önéletrajzodban – nevetett.

– Fel sem vettél volna, igaz? – grimaszoltam. – Mindenesetre egyáltalán nem tudnál beilleszteni a patyolattiszta világodba.

– Túl felszínesen ítélsz.

Ez gondolkodóba ejtett. Való igaz, ahogy jobban elmerengtem rajta, be kellett ismernem, hogy az égvilágon semmit sem tudok Patrickről, csak amennyit az irodai kapcsolatunk enged.

– Ha szabad egy megjegyzést tennem – szólt közbe Jason –, Patrick sokkal hamarabb kiakaszt bárkit, mint te. Ez a fényevő életmód...

– Vegetarianizmus.

– Ja, ja, vegetarianizmus, meg a biománia, meg a tisztaságmánia...

– Igényesség – javította ki újfent Patrick. Nevettünk.

– Akárhogy is... – folytatta Jason –, én mocskosul szeretem a jó steaket, a sült krumplit, a létező összes tejterméket, a piát... – élvezettel figyelte, ahogy szegény, makulátlan Patrick minden egyes szónál összerándul.

– A nőket... – egészítettem ki.

– A nőket, természetesen. Főleg az ilyen cédákat. – Magához rántott, és egy jó erős puszit nyomott a homlokomra.

Ahogy egyre sötétebb lett, mindinkább magával ragadott a melankólia. Az eget vastag felhőréteg takarta, egyetlen csillag sem pislákkolt felettünk. Minden olyan bizonytalannak látszott. Az idő sebesen folyt ki a kezünk közül: már csak néhány óra, és vége, reggel itt hagyjuk ezt a csodát. De vajon végleg magunk mögött hagyjuk? – töprengtem. Fogalmam sem volt, mi történhet ezután. Csak alkalmi szex volt? Vagy időnként összejárunk majd? Mindkettőjünkkel vagy csak egyikőjünkkel? Hogyan fogom tudni ezt kivitelezni? Hogyan fogom tudni elrendezni magamban? Hogyan fogok tudni Nickkel valaha is lefeküdni ezek után? Vagy azt mondani neki, hogy „szeretlek”. Egyáltalán mit jelent ez a szó? Ismertem valaha is a jelentését? Legszívesebben utat engedtem volna a könnyeimnek, ehelyett kértem Jasontól egy szál cigarettát.

– Akkor most ideges vagy? – kérdezte Patrick.

– Nem – ráztam meg a fejem. – Csak zavarodott... frusztrált. Talán egy kicsit szomorú.

Jólesett a cigifüst, ami úgy áramlott szét a tüdőmben, mint a halálos mérég.

– Azt hiszem, szakítanom kell Nickkel.

Mindketten rám meredtek.

– Ne csinálj hülyeséget, Dena! – figyelmeztetett Jason. – Már miért kéne?

– Mert nem akarom folytatni, érted? Nem akarom tovább játszani ezt az unalmas, sehova sem vezető játékot. Nem akarom újra meg újra megbántani azzal, hogy elutasítom a családalapítási terveit... Tovább hazudni azt, ami nem létezik.

– Túlságosan komolyan veszed ezt az egészet, cica.

Nemet intettem.

– Tévedsz, Jay. A helyén kezelem a dolgokat. Tudom, hogy ez csak kaland, és holnap vége... Ennek ellenére nem akarok visszamenni hozzá. Mert ha őszinte akarok lenni magamhoz, és persze hozzátok... akkor a lelkem mélyén tudtam, hogy ez fog történni. Mi másért jöttem volna ide? Miért pont most? Sejtettem, sőt akartam, hogy történjen valami, persze arra nem számítottam, hogy ez... De az tény, hogy nagyon vágytam rá, és már önmagában ez megkérdőjelezi a jövőmet Nickkel.

Patrick magához szorított. Az arcomba fúrta jégcsap-tekintetét, ami, ha lehet, még kifürkészhetlenebbnek tűnt, mint eddig. Nem tudtam, mit keres a szememben, mire gondol, de abban a pillanatban talán nem is akartam tudni. Nem szólt semmit, csak hümmögött.

– Te hogy vagy ezzel? – kérdeztem.

– Mivel?

Szerintem csak úgy tett, mint aki nem érti a kérdést. Vártam egy percig, majd miután nem válaszolt, lemondóan felsóhajtottam.

– Jó, oké... mindig elfelejtem, hogy ti teljesen máshogy élitek meg ezt, mint mi, nők. Valószínűleg nem is ez volt az első alkalom...

– Az első alkalom? – emelte fel a hangját. – Hogy megcsaltam a feleségemet?

Kicsit megbántam, hogy felhoztam a témát.

– Ne keverjük bele az érzelmeket ebbe a dologba... – vetette közbe Jason.

– Várj! – állította le Patrick. – Azt gondolod, hogy számomra ez természetes és mindennapos?

– Honnan tudhatnám? – vontam meg a vállam. – Mégis honnan a fenéből tudhatnám, Patrick? Csak azt tudom, hogy egy férfi ilyen adottságokkal, ilyen sikerekkel, ennyi pénzzel azt a nőt szerzi meg magának, amelyiket csak akarja...

– Nagyon, de nagyon felszínes vagy... Egyébként... soha nem csaltam meg. Leszámítva a mostani alkalmat.

Ez a kijelentés, bármilyen furcsa is, de jólesett. Monique után elsőnek lenni? Majdhogynem megtisztelve éreztem magam.

– Mondjuk, a fullextrás Maseratiból én sem szívesen szállnék ki – röhögött Jason.

– Gondolod, haver? – fordult felé Patrick.

– Hát, nem kozmetikázom a dolgot: a világ egyik legszebb nőjéről beszélünk. Azt nem tudom, milyen ember, milyen feleség, de öregem... ez a nő egy Maserati Granturismo.

– Nekem nem jön be a Maserati – válaszolta az én sötét hercegem. – Baromi drága a fenntartása, és élvezni sem lehet teljesen... félted, puha ronggyal törölgeted, és a garázsban tartod... Rosszul vagy attól, hogy mindenki bele akar ülni. Időnként veszel hozzá egy-egy új, méregdrága kiegészítőt, ami egy ideig újra izgalmassá teszi, és lehet mutogatni... Talán csak erre jó: mutogatni... de hogy mikor vezetted utoljára? Az jó kérdés. Érted, miről beszélek, haver?

– Értem.

Pár percig csendben emésztettük a hallottakat.

– Mindenesetre – szólalt meg aztán újra Patrick – nem, Dena, nem csaltam meg soha. És hogy nehéz lesz-e ezek után visszamenni hozzá? – keserűen felnevetett. – Ugyan, kérlek...

– Hogy érted ezt?

– Az égvilágon semmit sem változtat a házasságomon, ami történt.

Némán hajókáztunk tovább. Jason célba vette a lyntoni kikötőt, hogy még éjfél előtt hazaérjünk. Mindenki a saját gondolataiba merült, és biztosan tudtam, hogy nem csak az enyémekek nyomasztóak. Soha nem gondoltam volna, hogy Patrick boldogtalan. Nekünk, egyszerű, halandó irodai patkányoknak az ő élete volt a megtestesült álom. És Monique? Teljesen igaza van Jaynek, ő tényleg egy Maserati Granturismo. Felidéztem karamellszínű haját, hatalmas kék szemét, hófehér fogsorát, és még a legnagyobb rosszindulattal sem tudtam mást mondani, csak azt: tökély! Bármelyik nőtársam, beleértve engem is, szívesen cserélt volna vele testet.

Vajon tényleg felszínes lennék? Hihetetlennek tűnt számomra, hogy Monique-nak is lehetnek hibái. Eddig a „futottak még” helyezettek nyugalmával csodáltam és irigyeltem őt a szépségéért, a hírnevéért, a gazdagságáért, és a férjéért, de most mégis én voltam itt, és nem ő... Kedvem támadt Patrickhez bújni. Átültem mellé, és a vállára hajtottam a fejem. Ő átkarolt, és a homlokomhoz nyomta az ajkát, mintha egy soha véget nem érő csókot adna.

– Mire vágyhat egy ilyen férfi, mint te? – kérdeztem őszintén. Nem felelt, ezért úgy döntöttem, válaszolok helyette. – Egy tabuk, félreértések, játszmák és hazugságok nélküli világot szeretnék. Egy olyan világot, ahol őszintén meg tudom osztani azt, ami én vagyok... a gondolataimat, az érzéseimet, a szeretetemet, a testemet... Ahol nincsenek elvárások, csak azok, amiket én támasztok magam felé.

Ahol saját magamnak kell megfelelnem. Ahol én döntök az életemről, a sorsomról, a jövőmről... ahol... én teremtek.

– Mindenki ezt szeretné, Dena – sóhajtott Jason.

Megfogtam a kezét úgy, hogy közben még mindig Patrick ölelésébe burkolóztam.

– Ez az állapot most nagyon közel áll ahhoz, amit elképzeltem – mondtam. – Bárcsak mindig megmaradna ez a teljesen nyitott tudatállapot, ez az őszinte... nem is tudom, micsoda... lebegés? Olyan súlytalanságérzet, értitek?

– Korlátlanág – tette hozzá Jay. – Flow.

– Igen – helyesletem. – Flow! Nem éreztem már... ezer éve. Lehetséges egyáltalán megtartani?

– Ha lehetne, én is megtartanám.

– Te mikor érezted utoljára szabadnak magad?

– Talán soha – merengett. – Lényegtelen. Az számít, hogy most mi van... és most jó. Talán csak ennyi az egész, néhány fénypont az életünkben, amikből igyekszünk minél többet begyűjteni, és a fennmaradó idő az azokhoz vezető útról és melóról szól.

– Hát nem tudom, talán igazad van. De szerintem nagyon el van cseszve ez az egész. Mármost, tényleg csak a küzdelemről szól az élet? És arról a néhány szép pillanatról, ami adatott? Meg lehet valahogy fordítani az arányokat?

– El kéne húzni innen – szólalt meg akkor váratlanul Patrick, aki mind ez ideig csendben figyelte a beszélgetést. Mély baritonja teljesen összekuszálta a gondolataimat.

– Tessék?

– Nem álmodoztatok még róla? – folytatta. – Elmenni?

Felszámolni mindent?

– Mármost... végleg?

– Nem tudom, csak eszembe jutott. Időnként gondolkodom rá.

– Na, de hova? – kérdezte Jay.

Patrick megvonta a vállát.

– Az mindegy. Csak *innen* el. – Egy percre ízelgette a gondolatot, majd legyintett. – Á, hülyeség.

– Nem, folytasd! – bátorította Jason.

– Felesleges... az egész csak egy könnyelmű gondolat.

– Akkor is... kíváncsi vagyok rá.

– Hát jó... – Felsóhajtott. – Szigorúan elméleti síkon: fognám magam, itt hagynám a céget, talán végleg... beülnék a kocsiba, és elindulnék valamerre, az irány nem fontos. A mának élnék, az adott pillanatnak. Végigautóznám Európát és ott érne az éjjel, ahol épp utolér. Nem tudom, hogy lenne-e egyáltalán úti cél. Az egészben ez a mérhetetlen szabadság, a függetlenség, a kötetlenség vonz... Hogy visszajönnék-e? Fogalmam sincs. Talán egy idő után, amikor megynom. Ez lenne igazán az, amire vágyom.

– Sosem gondoltam volna – mondtam neki döbbenet. – Azt hittem, imárod a céget. A cégedet!

– Persze... Mit is mondhatnék? Harmincévesen beülhettem az igazgatói székbe, és majd egyszer én öröklöm apám birodalmát... – Kissé keserűnek tűnt. – Hagyjuk... ez csak egy bárgyú álom, Dena. Sosem tudnék lelépni. Egyszerűen nem tehetem meg.

– Én megtenném – mondta Jason. – Gondolkodás nélkül. Néhány hónapra eltűnni? Miért ne?

– Ez még tőled is merésznek hangzik – húztam el a szám.

– Pedig nem az. Tök jó ötlet! Pénz van szarásig... pont az a probléma, hogy nem tudjuk hova tenni.

– Bocs, de nekem nincsenek ilyen problémáim.

– Nem érdekes a pénz – tette hozzá Pats. – Egyszerűen vond ki az egyenletből, és kész... Nem élveznéd? Hm?

– Veletek? – kérdeztem. – Hárman? Együtt? A világ végén, távol ettől a jellegtelen semmitől, amit az életemnek nevezek?

– Aha.

Felsóhajtottam.

– Az élvezet szó nem írja le elég érzékletesen, amit éreznék.

Hosszan kitárgyaltuk, ki hova utazna, milyen ismeretlen tájakat fedezne fel, milyen mindaddig ismeretlen élményeket próbálna ki, milyen kalandokba és örültségekbe menne bele. Képtelenségnek tűnt az egész, mégis úgy éreztem magam, mintha egy nagyszabású projektet terveznék az irodában a munkatársaimmal, és egyelőre mindegyikünk számára megoldhatatlan rejtélynek tűnne a feladat. Aztán hónapok múlva, mikor megteremtettük, és visszanezünk rá, olyan egyszerű az egész... az összes lépcsőfokot látod, az út minden milliméterét, és az összes leküzdött akadályt, ami utólag semmiségnek tűnik. És ez mindig így van... mindig! Talán azért, mert egy pillanatra sem kételkedsz abban, hogy *képes* vagy rá? Talán azért, mert fejben már megteremtetted, és úgy érzed, mintha már létezne? Olyan egyszerű! Miért nem tudjuk mégis megcsinálni ugyanezt a saját életünkkel?

– Mindjárt kikötünk – húzódott el Jason, hogy jobban hozzáférhessen a kormányhoz. Szőkés haját összekuszálta a szél, arca fáradtnak tűnt.

Mi tagadás, én is fáradt voltam, vagyis inkább kimerült. Lelkileg sem voltam épp a topon: folyton csak a közelgő reggel járt az eszemben, és én nem akartam felébredni.

Szótlanul hagytuk el a kikötőt, és kapaszkodtunk fel a szűk sikátorokon át Jason házáig. Nem volt szükség szavakra. Megvacsoráztunk, lezuhanyoztunk, aztán lefeküdtünk arra a nagy kanapéra, ahol megváltozott minden. A szex hosszú, finom és egymásba kapaszkodó volt. Pontosan ez kellett most: hogy

magamba zárjam őket, és megőrizzem a lényem legmélyén ezt az emléket az örökkévalóságig.